

ΜΙΑ ΕΙΔΗΣΙ ΠΟΥ Θ' ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΗ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ο ΣΑΡΛΩ ΥΠΟΔΥΕΤΑΙ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ!...

[Τὸ μεγαλύτερο κινηματογραφικὸ γεγονός]

Ἡ Ὁ Τσαλίμ Τσαλίμ ἀποφάσισε νὰ πραγματοποιήσῃ, ἐπιτέλους, μιὰ παλιὰ του ἐπιθυμία, νὰ γυρίσῃ ἓνα φιλμὸν με θέμα τὰ πρὸ δραματικὰ ἐπεισόδια ἀπὸ τὴν πολιτάραχ τῆς τοῦ Ναπολέοντος, ἰσχυρότερος, φυσικά, ὁ ἴδιος τὸ ρολὸ τοῦ μεγάλου Κορσικανοῦ! Ἀπὸ τὴν ἐπιλογή τοῦ ὁ Σαρλὼ γύρισε τὸν «Χριστοφῆρα», παρατηρήθη μιὰ σημαντικὴ παρεκκλίσις ἀπὸ τὴν κοινὴν γράμμη, ποὺ εἶχε ὡς τότε τὸ πρῶτον τοῦ μεγάλου φιλμῶνος μίμον. Μὲ τὸν «Χριστοφῆρα» ὁ Τσαλίμ ἔδειξε πὺς δὲν ἦταν ἀπλῶς ἓνας γελοιοποιὸς, ἀλλὰ ἓνας δραματικὸς καλλιτέχνης, ἱκανὸς νὰ ἐκφράσῃ μ' ἓνα βέλεια, μ' ἓνα μορφωμὸν, τὰ πρὸ βαθεῖα ἀνθρώπινα συναίσθηματα, τίς πρὸ ἐντονέες ψυχρῆς καταστάσεις. Ὅπως ἦταν ἐπιμένο, ὁ κριτικὸ ἀναστατάθηναν τότε ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη αὐτή. Καὶ ἡ κατὰλήξις τοῦς ἔφτασε στὸ κατακόρυφον, ὅταν πληροφορηθῆκαν πὺς ὁ Σαρλὼ, σὲ δηλώσειε τοῦς πρὸ Ἀμερικανοῦς δημοσιογράφους, εἶπε, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὰ ἔξης:

—Καταλαβαίνω πὺς δὲν θὰ μείνω πολὺν καιρὸ ἀζόμια στὸ ἐκωμωδῶ ἐπιπέδον τῆς τέχνης μου. Ἡ ἐξέλιξις μου θὰ εἶνε νὰ γίνω δραματικὸς ἠθοποιὸς. Καὶ ὅταν θὰ μπόρῃσι νὰ ἐναρμόζωσι διὰ μεγάλους ρόλους, ποὺ μ' ἀπασχολοῦν καὶ μὲ βασανίζουν ἀπὸ χρόνια, τοὺς ρόλους τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ναπολέοντος, τότε θὰ πῶ ὅτι ἔλλειπα τὴν καλλιτεχνικὴ μου καρτέρα, ὅτι συμπλήρωσα τὸν κύκλον τῆς δράσεώς μου...

Ὁ Σαρλὼ δὲν βιάστηκε νὰ πραγματοποιήσῃ αὐτὰ τὰ σχεδία του, καταλαβαίνοντας καὶ ὁ ἴδιος πὺς ἐπιπολεῖ εἶχε νὰ ὑπερηθῆσῃ, γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ ἐπιβληθῇ ὡς τραγῳδὸς, σ' ἓνα ζωνὸν μαθημένο νὰ τὸν βέλεια χρόνια ὀλοζήρη μὲ τὸ πλῆθος τῶν μοναστάκι καὶ μὲ τὰ πέλεια παπούτσι του!... Ὑστερ ἀπὸ τὸν «Χριστοφῆρα», γύρισε τὸ «Ἐπιδοχῶν» καὶ τὸ «Φῶτα τῆς Πόλεως», διὰ ἀριστοτεχνικὰ φιλμ, στὰ ὁποῖα παρουσιάζητε μὲ τὸ καλύτερον ντυμὸν τῶν, κομικῶς πάντως, ἀλλὰ μὲ στιγμῆς δραματικότητος, ποὺ ἔφεραν στὸ θεατὶ θανάτῳ αὐτῆς σιγαρήσεως.

Πέρασαν τέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ προσβλήθησαν τὰ «Φῶτα τῆς Πόλεως», καὶ ὁ Σαρλὼ δὲν ἔδειξε καμμιὰ διάθεσι ν' ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα ἓνος καινοῦ φιλμ. Κι' ὅταν οἱ ρεζοῦτε τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς ἀνακοινώσῃ ποῖα ἦσαν τὰ σχεδία του, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῶσιν τὴν εἰλόγη περιέργεια τοῦ καινοῦ, ὁ Τσαλίμ Τσαλίμ ἀπέφραγε νὰ τοὺς δόσῃ μιὰ συγκεκριμένη ἀπάντησι.

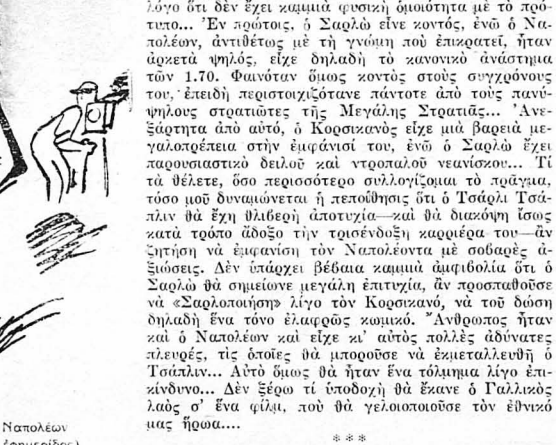
—Κατὶ σχεδίαζω, τοὺς ἀπαντοῖσε, μὰ δὲν κατέλιξα ἀζόμια σὲ μιὰ ὀριστικὴ ἀπόφασιν...

Μέσα στὴ σιωπῆ καὶ τῆς μόνουσι, ὁ μεγάλος Σαρλὼ μελετοῦσε τὸ ρολὸ τοῦ Ναπολέοντος, συλλογίζονταν ἀπὸ ποῖα πλέρια νὰ ἐμφανίσῃ τὸν τραγικὸν αὐτοκράτορα, ποῖα βέλεια νὰ τὸν γελοιοποιήσῃ, ἔκανε ἀλλεπάλληλες πρὸβες, προσπαθόντας νὰ ἐξαιρήσῃ τὴν καλῆν τὸν προσωπικότητα, σὲ τρόπο ὅστε ὅταν θὰ ἐμφανισθῇ στὸ καινὸν ὄς Κορσικανὸς, κανεὶς ἀπὸ τοὺς θεατῶς νὰ μὴ χαμογέλισῃ, ἔξαναφερόντας σὴν μνήμη του τὸν παλιὸν Τσαλίμ Τσαλίμ... Τέλος, ὁ εὐνοειθιτὸς αὐτὸς καλλιτέχνης βρήκε πὺς ἦταν ἀρκετὰ καταρτισμένος γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὸν βαρὺν αὐτὸν καλλιτεχνικὸ ἄθλον... Κι' ἓνα πρὸν—πρὶν ἀπὸ δύο βδομάδες—ἡ Ἀμερικανικῆς ἐφημερίδες δημοσιέσαν τὴν πρώτη σελίδα τους τὴν καταπληκτικὴ εἰδησι ὅτι ὁ Τσαλίμ Τσαλίμ ἀρχίσει τὸ γύρισμα τοῦ «Ναπολέοντος», τοῦ νέου του φιλμ, στὸ ὁποῖο, ἀσάφους καὶ ἐσομὸ μὲ τὴν παρὰδοξί του, θὰ ἐμφανισθῶναι γιὰ πρώτη φορὰ ὄς τραγῳδὸς!... Καταλαβαίνετε βέλεια ὅτι τὸ στυντὸν τοῦ Σαρλὼ—ἓνα μεγάλο παρὰδοξί του τῆς «Ἐταιρείας Ἐἠνομίου Καλλιτέχνας»—πολοκρήθηκε ἀμέσως ἀπὸ γυμνάσιος θαυμαστὰς τὸ καλλιτέχνης, ποὺ χροῖσταν περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὸ καινοῦ φιλμ. Μὰ ὁ Τσαλίμ, ἐπιφρακτικῶς, δὲ πὺς πάντως, ἀργήθηκα νὰ ἐκτελεσθῶσιν τὴν περιέργειά τους. Τὸ μόνον ποὺ εἶπε, ἦταν πὺς ἡ ταινία αὐτῆ θ' ἀργούσε νὰ τελειωθῇ...

Ἡ εἰδησι ὅτι ὁ Σαρλὼ ἀρχίσει τὸ γύρισμα τοῦ «Ναπολέοντος» προκάλεσε μεγαλύτερη συγκινήσιν στὴ Γαλλία, παρὰ στὴν Ἀμερικῆ—καὶ γιὰ λόγους εἰρηνοῦσι. Οἱ Γάλλοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν θεοποιήσει τὸν Ναπολέοντα, φοβόνταντα μῆπως ὁ Σαρλὼ γελοιοποιήσῃ τὸ εἶδωλό τους, μῆπως τὸ κατεβῶσιν ἀπὸ τὸ βάθρον, ποὺ τὸ ἔστησε ἡ λατρεία ἡ δικαί

τους καὶ ὀλοζήρη τοῦ ζόμου. Μὲ τὴν ἐκκαρία αὐτῆ, ἓνας Παρισινὸς δημοσιογράφος σκέφτηκε νὰ πῆ νὰ βῆι τρία πρόσωπα, ποὺ θεωροῦνται ἀδελφεῖς σὲ ζητήματα σχετικὰ μὲ τὸν Ναπολέοντα, καὶ νὰ τοὺς ρωτήσῃ πὺς βέλεια τὴν προσωπεία τοῦ Σαρλὼ νὰ ἐπιβῆθῃ τὸ ρολὸ τοῦ μεγάλου Κορσικανοῦ. Τὰ τρία αὐτὰ πρόσωπα εἶνε: Ὁ ἠθοποιὸς Ντοῦν, ὁ ὁποῖος σαρῖντα χρόνια τώρα ποῖζει—μονοκωλοποιῶν, θὰ μπόρῃσε κανεὶς νὰ πῆ—τὸ ρολὸ τοῦ «Μικροῦ Δεκανῶσι» σ' ὅλα τὰ ἔργα, ποὺ γράφτηκαν γιὰ τὴν τοῦ Ναπολέοντος; Ὁ Ἀλμπέρ Ντιεντιν, ποὺ ἐπέβηθῃ τὸν αὐτοκράτορα στὸ περίφημον φιλμ τοῦ Γάλλου ομηροῦτοῦ Ἀμπέ Γκῆνς καὶ ὁ Ζωρὴ ντ' Ἐσταρμπετ, ὁ «Ναπολεοντογράφος» συγγραφέας, γυνοστάτος στοὺς ἀνεγνωστῆς μῆς ἀπὸ τ' ἄπειρα διηγητῶν του, ποὺ ἔζησε μεταφράσει ὡς τώρα.

Ἀρροισινοῦμε τώρα, μὲ τὴ σειρά τους, τίς ἀπαντήσεσι τῶν τριῶν αὐτῶν ἐσιδόντων στὸ ἐρώτημα ποὺ τοὺς ἀπηθῆνε ὁ Γάλλος ρεζοῦτε. —Πρῶτ' ὄλον τὸν ἀνεπάρκτοκα θαυμαστὸν, ποὺ αἰσθάνομαι γιὰ τὸν Σαρλὼ—ἀποκρίθηκα ὁ κ. Ντοῦν—δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πὺς θὰ μπόρῃ νὰ κινή τὸ ρολὸ τοῦ Ναπολέοντος. Δὲν φαντάζομαι νὰ κατορθώσῃ ὁ Τσαλίμ νὰ ἐμφανίσῃ τὸν τύπο αὐτὸν, γιὰ τὸν ἀπὸλυτοτα λόγον ὅτι δὲν ἔχει καμμιὰ φυσικὴ ὁμοιότητα μὲ τὸ πρῶτον... Ἐν ἑποῖσι, ὁ Σαρλὼ εἶνε κοντὸς, ἔνοσ ὁ Ναπολέον, ἀντιθέτως μὲ τὴ γνώμη ποὺ ἐπικαρτεῖ, ἦταν ἀρκετὰ ψηλὸς, εἶχε δηλαδὴ τὸ κανονικὸ ἀνάστημα τῶν 1.70. Φαντοῦν ὅμως κοντὸς στοὺς συγχρόνους του, ἔπειθῃ δημοσιογυροῦσιν πάντως ἀπὸ τοὺς πανίφλους στρατιωτῆς τῆς Μεγάλῃς Στρατιάς... Ἀνεξάρτητα ἀπὸ αὐτὸ, ὁ Κορσικανὸς εἶχε μιὰ βαρεῖα νευρολογία στὴν ἐμφανίσι του, ἔνοσ ὁ Σαρλὼ εἶχε παροισαστικὸ δειλό καὶ ντροπισιλο νεανισκόν... Τὶ τὰ θέλετε, ὅσο περισσότερο συλλογίζομαι τὸ πρόβλημα, τόσο μῆς δυναμῶνεται ἡ πεποιθῆσις ὅτι ὁ Τσαλίμ Τσαλίμ θὰ ἔχη θλιβερὴ ἀποτυχία—καὶ θὰ δικαίωθῃ ἴσως κατὰ τρόπο ἄδῳσ τὴν τρεῖς-ἄδῳσι καρτέρα του—ἢ ζητήσῃ νὰ ἐμφανίσῃ τὸν Ναπολέοντα μὲ σωματῶς ἀξιώσει. Δὲν ἔπαχε βέλεια καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Σαρλὼ θὰ σημειέσει μεγάλη ἐπιτυχία, ἀν προσπαθῶσι νὰ «Σαρλοποιήσῃ» λίγο τὸν Κορσικανὸν, καὶ τὸ ὁποῖο δηλαδὴ ἓνα τόσο ἐλαφρὸς κομικῶ. Ἀνθρώπος ἦταν καὶ ὁ Ναπολέον καὶ εἶχε κ' αὐτὸς πολλῆς ἀδυνατεῖς πλεονῆς, τίς ὁποῖες θὰ μπόρῃσε νὰ ἐμεταλλεῖθῃ ὁ Τσαλίμ... Ἀντὸ ὅμως θὰ ἦταν ἓνα τόλμημα λίγο ἐπιανδόν... Δὲν ἔξωσι τὴν ὑπόδοχὴ θὰ ἔκανε ὁ Γάλλικὸς λαὸς σ' ἓνα φιλμ, ποὺ θὰ γελοιοποιήσε τὸν ἔθνον καὶ ἦρωα...

Ὁ Σαρλὼ Ναπολέον (Σκίττος Γαλλικῆς ἐφημερίδος)

Ὁ Ἀλμπέρ Ντιεντιν ἐξεδήλωσε ἀποκαλύπτει στὸ Γάλλο δημοσιογυροῦσιν...ἀναγνώστη τοῦ γιὰ τὸ ἐρώτημα τοῦ Τσαλίμ Τσαλίμ.

—Ὁ Σαρλὼ Ναπολέον! βροντοφώναξε, κινώντας τίς συνθημισιέτες τοῦ θεατρικῆς χειρονομίης. Ἀσφαλὸς θὰ πρόκειται περὶ ἀστομῶν. Μὰ πὺς εἶνε δυνατὸν αὐτὸς ὁ Ἀγγλοσῶζον ν' ἀναδημογυρήσῃ τὴν αὐτοκρατορικὴ ἐποποιία, τὸν πραγματικὸν Ναπολέοντα; Ἐτὸ καινὸν τοῦ Σαρλὼ εἶνε ὄλο αἰσθημα καὶ εἰρωεῖα. Ὁ αὐτοκράτορας ἦταν βέλεια καὶ αἰσθηματικὸς καὶ ἐφομ, μὲ τὴ διαφορά ὅτι δὲν τὸ ἔδειχε ποτῆ. Ἦξερε καλὰ πὺς οἱ ἀνθρώποι δὲν καταρτίζονται μὲ τὴν εἰρωεῖα... Ἦξερε ὁ Σαρλὼ νὰ μπόρῃσε σ' ἀπόδοσι ὁμοισιέσις πλεονῆς τῶν Ναπολεόντων. Τὸν θεωροῦ ὅμως ἀνίκανο ν' ἀπόδοσι συνολικὰ τὴν μεγάλῃ, τὴν ἐπιπὴ μορφή τοῦ Ναπολέοντος, χωρὶς νὰ θέλω μ' αὐτὸ νὰ ἐποπιμῶσῃ τὴν ἀναμυρασθῆτη ἀξία του...

Καὶ ὁ Ντιεντιν συνέχισε, περπατῶντας μὲ μεγάλα βήματα στὸ δωματίου τοῦ:

—Ὁ Ναπολέον εἶνε ἡ πρὸ ἠρωεῖα φυσιογνωμία τῶν αἰώνων. Ἐἢ ἔδωσῃ εἶνε μιὰ φωλιὰ κατασφῶν σὲ συνήθεις νὰ λῆν. Ὅλα τὰ ἔδλετε μικρὰ καὶ ταπεινά μισρῶν του. Καὶ ὅμως, ἡ ἔξοχη αὐτῆ μεγαλοφροῖα ἔκανε ἀσυγγρητὰ σφάλματα... καὶ εἶχε ἐλαττωμῶνα, ποὺ προκαλοῦν τὸν ἀστομῶσι... Ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο Ναπολεόντες θὰ ἐρμηνεύσῃ ὁ Σαρλὼ; Τὸν ἐπικὸ ἦρωα ἢ τὸν θλιβερὸν ἄνθρωπο; Ἦσοῦ ἓνα ἐρώτημα ποὺ βασανίζει σήμερον τοὺς θαυμαστῆς καὶ τοῦ Ναπολεον-

τος και του Τσάρου Τσάβιν... 'Ο εβραϊσμός του γέλωτος» πρέπει να έχει υπ' όψιν του ότι αν η προσπάθειά του αποδειχθή ότι είναι θράσος και τίποτα περισσότερο, το θράσος αυτό θα το πληρώσει πολύ άκριβα!...

Ίδου τώρα και η απάντηση του Ζώρς ντ' Εσπαριζιές, ο οποίος δέχτηκε τον δημοσιογράφο στο γραφείο του, γεμάτο από άναμνηστια του Ναπολέοντος, από στολιές και όλα των στρατιωτών της Μεγάλης Στρατιάς και από κομψοποιημένες σημειώσεις με τον Άστο του Αιτωροκόρου :

— Πρέπει να δώ προηγουμένως το φίλμ—άποκρίθηκε ο γραφιάς «Ναπολεοντογράφος»—για να πιστέψω ότι ο Σαρλώ είχε πράγματι το κομψό και να ισοδότη το ρόλο του Κορσιζανού... Άποψ πως πέρασε από το νού του κομψού αυτού ήρωα που να ενσαρκώση έναν τύπο, με τον οποίο δεν έχει καμιά φυσική ομοιότητα... 'Ο αποστράτης είχε χείλη λεπτά, ενώ τα χείλη του Τσάβιν είνε παχιά... "Όσο μεγαλύτερης και αν είνε ο Σαρλώ—και αϊτο καινείς, βέβαια, δεν τοίμια να το άμφοσθήτην...—δύ εάίνεται άνα γελοιογραφία, σαν παρωδία, του άνδρου που συγκλονίσει τον κόσμο... Πολύ φοβόμια μήπως ο Σαρλώ δεν μπορεί να λησμονήση τον παλιό κομψό, όποτε δεν αποκλείεται να τον δούμε να περπατά με το χαρακτηριστικό του βάδιμα στα κατορθώματα της νήσου της Άγιας Ελένης... Πράγματι : Πώς θα τα καταφέρει ο Τσάβιν να περπατά με τα πόδια προς τα μέσα, όπως όλοι οι άνδρουλοι ;... Το αποτέλεσμα βίαις ατυχίας της ιστορίας θα είνε να δημοσιογήση ο Σαρλώ—κατά την προσωπική μου γνώμη—ένα άζωμια κομψό τύπο. Μά αν βλεψ ή προηγουμένης κομψές δημοσιογίες του σταθερότητα της δόξα του, ίσως ή επιτυχία που θα σημειώσθ με τον Ναπολέοντα να τον...καταβαρσώσθ, να τον καινή άνταλλαχτικό στον καινού. Υπόχρον άφαιμένα πρόσωπα, τα όποια ο κόσμος λατρεύει σαν ήμώδους... Άλλοίμονον σ' εκείνον, που θα άποπειραθή να τα γελοιοπήσθ !...

Ύστερα από τις παραπάνω «αποηρώδες» γνώμες των ειδικών της Γαλλίας, φαντάζεσθε τι θόρυβος θα δημοσιογήθ όταν θα προβληθ το φίλμ του Σαρλώ ! Δεν αποκλείεται όμως ή προβολή της ταινίας αϊτής να έχη ή άποτέλεσμα να έστρατεύα το Γαλλικό Έθνος κατά του Σαρλώ. Δεν αποκλείεται όμως και να κατορθώση ο μεγαλοφυής κομψός να δημοσιογήση έναν τέτοιο τύπο Ναπολέοντος, όποτε να προκαλήση τον ένδοσιασμό και εκείνον άζωμια, που εγκράζονται σήμερα με τόσους ένδοσιαμούς για την προσπάθειά του καλλιτέγνου. Και αν το γέμισμα του «Ναπολέοντος» άρχισε ήδη να προκαλή τόσες συζητήσεις, τι θα γίνθ όταν ο Σαρλώ, πραγματοποιώντας το καλλιτεχνικό του όνειρο, άποφασίση μιά μέρα να έμψιασθή στην όδονη και ως Χριστός ;...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΥ

Κάποτε ο Τριβουλέτος, ο περίφημος γελοιοποιός του Φραγκίσκου Α', περιηλόσθε έναν άντλο. 'Ο άντλος αυτός ήταν έπονομητικός άνθρωπος, αλλά στο τέλος δεν κοιμήθηκε και φώναξε στο γελοιοπολο : —Πρόσθε, ακκοιθήσθ μου, γιατί θα σ' σκοτώσω στο ξύλο !... 'Ο Τριβουλέτος τα χροαίτησε. Έπρεξέ λοιπόν άμέσως στον βασιλέα και του ανέφερε την άπειλή του άντλου. —Σέ άπειλω, λοιπόν, πως θα σ' σκοτώσθ ; του ελε ο Φραγκίσκος, άφορ τον άκουσε. —Μάλιστα, Μεγαλειότατε ! του άπάντησε, με δάκρυα στα μάτια, ο Τριβουλέτος. —Άς τοίμησθι να το ζήσω, Ξανιές ο Φρειδερίκος, και σού δίνθ το λόγο μου, ότι θα τον κομψώσω ύστερα από δέκα λεπτά... —Άχ, Μεγαλειότατε !... άπάντησε ο έξεπνότερος Τριβουλέτος. Καλύτερα θα κάνατε να τον κομψώσατε ένα τέταρτο πριν με σκοτώσθ !...

ΛΟΓΟΓΡΑΦΟ ΚΑ

ΠΑΛΛΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Κατά το 1500 επικρατούσαν πολύ παράξενα έθιμα στην πρωτεύουσα μας. Ένα άρ' αϊτά, το όποιον άφορούσε να ντυνώνητα παιδιά, ήταν το έξθ : —Όταν γεννιότανε ένα παιδί, το άλάτιζαν, τοιδώναν και έβανε ζωικό ροδιού και του φροσσαν ένα ποικίμοσ φτιαγμένο από ένα παλιό ποικίμοσ του πατέρα του. Την τρίτη μέρα πάλιν — όταν επέγαιαν ή Μοίρες, καθώς λέγανε, να μοιράσθ το μωρό — έδναν τους σκόλιος του σαιτιού και βγάζανε κάθε πράγμα άρ' την είσοδο, για να μη σκοντάψον ή Μοίρες. Άν το βρέφος ήταν άρσενικό, βάζανε κάτω από το μαξιλάρθ του, για γούθ, ένα μαχαίρι, ένα χρυσό νόμισμα και ένα Εύαγγέλιο. Άν ήταν θηλυκό, βάζαν το Εύαγγέλιο, διάφορα χρυσά κομψιματα και μαργαριτάρια.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—Δεν πρέπει να έχουμε καμιά άλλη άπαιτήρα από τις γυναίκες μας, έκτός του έρωτος και της χαράς. Σαίξπηρ —'Η γυναίκα μπορεί να σου πη ψέματα, χωρίς κανένα λόγο, ενώ ο άνδρας για να πη ψέματα πρέπει να υπάρχει κάποιος λόγος. Π λ ο ο υ δ ε ν —'Η εύτυχία της οικογενείας είνε ή χαρά της ζωής. Ρουσσώ —Από τα αγαθά της ζωής, το καλύτερο είνε μιά καλή γυναίκα. 'Η καλή γυναίκα είνε ή κατάρα της ζωής. Σιμωνίδηξ —'Η μετροφοροσθή δίνει μεγάλη κέρδη στις γυναίκες : Μεγαλώνει την ομορφιά τους και σκεπάζει την άσχημία τους. Φοντενέλ —'Η γυναίκες έπεινούν, χωρίς καμιά ύστεροβουλία, αλλά μόνον έξέινουν που τις θαμιάζουν. Ρουσσώ —'Η καρδιά μιάς φίλάροσης γυναίκας είνε ένα τριαντάφυλλο, από το όποιο κάθε έρωστης άποσπά ένα πέταλο, κι' έτσι δεν μένον στο τέλος παρά μόνον τ' άγαθία για τον άνδρα της. Σοφία Άρνου —'Αν έλειπε ή γυναίκα, ο άνδρας θα ήταν τραχύς, βάνασος, μισάνθρωπος και δεν θάξερε τι είνε χαράς. Σατωμαριάβι —'Ο έρωτας δεν βρεθεί τα ελαττώματα και ή φίλια τα παραβλέπει. Β. Ούγκο —'Η γοηψία όταν μιλούν για τις κοπέλλες, ξεχνούν ότι ήταν κάποτε κι' αϊτές νέες. Κι' ή νέες πάλι, όταν μιλούν για τις γοηψές, δεν σκέπτοντα ότι κι' αϊτές θα γερύσων μιά μέρα... Μαντάν Σ τ ά ε λ —'Ο έρωτας και το λογικό μοιάζουν με τον ήλιο και το φεγγάρι, που όσον ο ένας ανατέλλθ, το άλλο γέρνει στη δύση του. —Τα χροή της καρδιάς πληθύνονται μόνάθ όταν έχουν έγγοηθήν την τιμή. Άλφρα. Μυσσέ —'Η γυναικεία καρδιά μοιάζει με τα Ίσπανικά σπιτια, που έχουν πολλές πόρτες, αλλά λίγα παράθυρα, και είνε συνεπώς εύκολώτερο να μη κανείς μέσα σ' αϊτό, παρά να ιδθ άρ' έξθ τί γίνεται μέσα. Π φ λ δ έ Κ ο κ —Μονάθ μιά γυναίκα που μπορεί να μισήθ, μπορεί και ν' αγαπήσθ. Άλφρα. Μυσσέ —Μιά γυναίκα για να κρατήσθ ένα μιστικό πρέπει να λάρη δ—δ τουλάχιστον βοήθους. Π φ λ δ έ Κ ο κ

—Είνε αδύνατον νάθ άδικο μιά γυναίκα που αγαπίεται. —Προκειμένον για τον έρωτα, μπορεί κανείς να πη : «Κάλλιο ποτέ, παρά άργά !... Νινόν ντ έ Λαυ κ λ ο —'Η γυναίκες έχουν μιά άρρωστέια : την αγάπη. Κι' ένα φάρμακο : την άγάπη. Άλφρα. Μυσσέ —Μικρή γυναίκα, μεγάλο φρότωμα. Γαλλική παροιμία —Στον έρωτα δεν υπάρχει ή πύ άμορφθ, αλλά ή πύ τσαλνία. Κυρία ντ έ Τζαν λ ύ —Δεν υπάρχει πιο θελκτικό πλάσμα στον κόσμο όσον από την γυναίκα, αλλά ή αστάθειά της και στις ιδέες της και στα αισθήματα της, την κάνει άνοηφόρη. Μπαλζάκ —'Η γυναίκα είνε ένας φωτόλοιστος όρανος σε μικρογραφία. Τόσο δε μακριά άρ' αϊτήν βρίσκεται ο άνδρας, όσο κι' ή γη από το στερέωμα. Κάλδερον —Στο χορό κάθε άντρερα είνε για την χοή της ένας προξενήτης μεταποιημένος. Λέων Γκωζλάν —Όθ ήταν άφάντιστα πιο εύτυχημένες ή γυναίκες, αν φροντίζανε για το πνεύμα τους κατά το ήμισο άρ' ό,τι φροντίζον για το πρόσωπο τους. Κα Καταιλία Φέ —'Η περισσότερες γυναίκες επιδιώκουν ν' αγαπήσθων, μόνο και μόνο για να μετανοήσων κατόπιν. Φοντενέλ —'Ο έρωτας, όπως κατάντησε σήμερα, δεν είνε παρά ή ανταλλαγή δύο φαντασιοληξιών κι' ή επαγή δύο έπιδεικνίδων. Σαμφρό —Πότε θα πάσων λοιπόν να θεωρών θριαμβών για τον άνδρα την άτίμοσι μιάς γυναίκας ; Κόμησσα Σάρα —'Η γυναίκες συνήθως να κάνουν την ύπερήφανη στους άνδρες που δεν άξίζον άπολύτως τίποτε. Άλφρα. Ρικάρ —Το πνεύμα της γυναίκας είνε υδρογόφρος και ή καρδιά της γεμάτη. Κινέζικη παροιμία —'Η άρετή της γυναίκας είνε ένας πολιτισμός μανδύας, που την προφάσσει από τις βροχές. Περσική παροιμία —'Η καλύτερη γυναίκα είνε εκείνη που σ' αγαπάει. Άραβική —'Ο άνδρας μπορεί να κατηγορήσθ τον έαυτό του, ή γυναίκα όμως ποτέ. Τουρκική —'Η καλύτερη γυναίκα του κόσμου δεν γεννήθηκε άζωμια. Ίσπανική —Άλλοίμονον στον άνδρα εκείνον, που δεν βάζει διπλά χαϊνάκια στη γυναίκα του !... Βεδουβιζή

